

Arrest

nr. 63 311 van 17 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 22 januari 2007 en verklaarde zich dezelfde dag voor een eerste maal vluchteling.

1.2. Op 20 maart 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Op 28 juli 2010 heeft verzoekster, die verklaart België die dag opnieuw te zijn binnengekomen, zich voor een tweede maal vluchteling verklaard.

1.4. Op 22 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan dezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Kabardiense origine te zijn. U werd geboren op 21 oktober 1988 in de Kabardino-Balkaarse hoofdstad Naltsjik, waar u ook geregistreerd was. In 2006 werd u door uw vader naar het buitenland gestuurd omwille van de problemen van uw broer. U reisde via Polen, waar u in december 2006 asiel aanvroeg, naar België, waar u op 13 januari 2007 eveneens asiel aanvroeg. In maart 2007 werd u vanuit België overeenkomstig de Dublinprocedure terug naar Polen gerepatriëerd. U besloot echter om Polen te verlaten en keerde een week later zelf naar Kabardino-Balkarië terug. Op 9 mei 2007 huwde u er op traditionele wijze met B.(...) Z.(...) (O.V. 6.032.695). Na uw huwelijk ging u samen met uw man naar Syrië om er te studeren. In juni 2008 keerden jullie tijdelijk naar Kabardino-Balkarië terug omdat uw schoonmoeder een hersenbloeding had gekregen, waarna ze uiteindelijk overleed. Op 15 augustus 2008 liet u uw huwelijk officieel registreren in Naltsjik. Daarna gingen jullie opnieuw naar Syrië, maar in 2009 keerden jullie definitief naar Kabardino-Balkarië terug en op 15 september 2009 beviel u in Naltsjik van uw zoon.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kabardino-Balkarië heeft verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen gaan terug tot voor jullie huwelijk, toen hij ervan beschuldigd werd banden te hebben met rebellen. Sinds jullie huwelijk werd uw man een aantal keer meegenomen door mensen in burgerkledij, al heeft u geen idee waarom dit gebeurde. Telkens kwam hij nog dezelfde dag terug vrij. Na jullie definitieve terugkeer uit Syrië kreeg uw man opnieuw problemen. Begin juni 2010 vernam u van uw buurvrouw dat haar dochter en haar vriend M.(...) door de omon gearresteerd waren. Uw buurvrouw slaagde erin haar dochter vrij te krijgen, maar M.(...) werd weggebracht naar een onbekende plaats en is sindsdien spoorloos. Diezelfde dag werd ook de jongste broer van uw man door de stedelijke politie van Naltsjik van op straat meegenomen, nadat hij jullie appartement had verlaten. Eigenlijk waren ze op zoek naar uw man en namen ze zijn broer mee in de veronderstelling dat hij het was. Na dit incident verliet uw man op aanraden van zijn oudere broer onmiddellijk jullie appartement en ging naar zijn oom in Belorechka. Tot aan jullie vertrek leefde hij ondergedoken bij de burens van deze oom. De jongste broer van uw man werd uiteindelijk nog dezelfde dag door de politie vrijgelaten. De volgende dag vond er in jullie appartement een huiszoeking plaats, waarbij boeken, cd's alsook het internationale Russische paspoort van u en uw man in beslag genomen werden. Na 10 dagen mocht uw vader de boeken en cd's terug gaan afhalen, maar de paspoorten werden niet teruggegeven.

U verliet Kabardino-Balkarië uiteindelijk op 23 juli 2010. De neef van uw man kwam u en uw zoon oppikken in Naltsjik en bracht u naar uw man in Belorechka. Van daaruit reisden jullie met een minibus naar Brest, waar jullie enkele dagen verbleven alvorens jullie op 27 juli 2010 met een andere minibus richting België vertrokken. Jullie reisden via Polen en Duitsland en kwamen op 28 juli 2010 aan in België. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 10). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, B.(...) Z.(...) (O.V. 6.032.695), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, B.(...) Z.(...) (O.V. 6.032.695), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, uw huwelijksakte, uw islamitische huwelijksakte, de geboorteakte van uw zoon, een schoolattest en uw diploma islamitische studies) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort en uw huwelijksakte alsook de geboorteakte van uw zoon en uw islamitische huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Uw schoolattest en diploma islamitische studies bevatten louter informatie aangaande uw opleiding, die evenmin betwist wordt.

In het kader van de asielaanvraag van uw broer, I.(...) K.(...) (O.V. 6.228.951), werd besloten tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wens echter te benadrukken dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. U gaf bovendien zelf duidelijk aan dat de problemen naar aanleiding waarvan u in 2010 uw land van herkomst verliet niet verbonden waren met die van uw broer (CGVS, p. 11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot B.Z. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 309 van 17 juni 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot B.Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, §2 en 57/6, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de algemene motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vermeldt dat "ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2c) van de Vreemdelingenwet". Vervolgens verwijst hij naar een ambtsbericht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Nederland van april 2010 over de Noord-Kaukasus. Uit dit rapport citeert hij verschillende passages, waaronder die met betrekking tot mishandelingen, folteringen, martelingen, ontvoeringen, verdwijningen en buitengerechtelijke executies. Verzoeker is de mening toegedaan dat uit deze bepaalde informatie kan worden afgeleid dat de situatie in Tsjetsjenië, waar, zo stelt hij, de mensenrechten regelmatig worden geschonden, nog altijd onstabiel is. Hij merkt dienaangaande voorts op dat Human Rights Watch in 2006 berichtte dat bij de ondervraging van separatisten op grote schaal martelingen voorkwamen, dat Amnesty International in 2009 een gedetailleerd rapport publiceerde over de mensenrechtenschendingen tegen Tsjetsjeense burgers, dat in 2011 Human Rights Watch over de schending van vrouwenrechten berichtte, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Rusland sinds 2005 al verantwoordelijk heeft gesteld voor meer dan tweehonderd doden en verdwijningen en dat diverse mensenrechtenactivisten en journalisten die over de schendingen van mensenrechten berichtten, vermoord werden. Met betrekking tot dat laatste somt verzoeker enkele namen op. Vervolgens werpt hij op dat op de site van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken reizen naar Tsjetsjenië sterk wordt afgeraden aangezien, zo vervolgt hij, er een groot risico blijft bestaan voor terroristische aanslagen, ontvoeringen en dergelijke meer. Gezien het duidelijk is dat de situatie in Tsjetsjenië onveilig is, is deze informatie belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming, aldus verzoeker. Verzoeker laat verder gelden dat wat de amnestieregeling betreft, uit informatie blijkt dat er gedurende de verslagperiode geen amnestie is verleend, zoals die in 2006 en 2007 van toepassing was op militanten in Tsjetsjenië en andere delen van de Noordelijke Kaukasus, dat veel voormalige strijders die aanvankelijk voor de regeling hadden gekozen er desalniettemin van afzagen vanwege het risico dat zij toch vervolgd zouden worden, dat het voorkomt dat personen aan wie amnestie werd verleend alsnog gearresteerd, gemarteld en soms vermoord worden, dat zo in 2009 de Tsjetsjeense vrijheidsstrijder Umar Israilov, die voor de amnestieregeling had gekozen en lijfwacht werd van Kadyrov, vermoord werd nadat hij in 2006 een klacht tegen zijn werkgever had ingediend bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met beschuldigingen van grootschalige martelingen en ontvoeringen en dat deze/hij op het moment van de moord in Oostenrijk verbleef als politiek asielzoeker. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië.

2.2 De Raad merkt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet en van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze wetsbepalingen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing helemaal niet werd genomen op grond van artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet dat een aantal zogenaamde technische weigeringsgronden opsomt, waardoor het in casu niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3. De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële “algemene” motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Dienaangaande wordt erop gewezen dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kan voorleggen van de concrete problemen die hij in de periode kort voor zijn vertrek uit Kabardino-Balkarië gekend zou hebben. Verder wordt erop gewezen dat ongeacht het feit dat hij zich niet eens kan herinneren hoeveel keer hij precies gearresteerd werd in de periode tussen zijn terugkeer naar Kabardino-Balkarië op 7 juni 2008 en zijn tweede vertrek naar Syrië op 25 september 2008, verzoeker geen enkel document kan voorleggen waaruit blijkt dat hij daadwerkelijk meermaals gearresteerd en ondervraagd werd. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker evenmin enig document kan aanreiken waaruit het bestaan en de identiteit van zijn schoonbroer blijken. Tevens wordt opgemerkt dat hij geen enkel concreet bewijs kan aanreiken van zijn verklaringen dat hij ook na zijn definitieve terugkeer uit Syrië, omwille van de premature geboorte van zijn kind in september 2009, meegenomen werd, dat zijn jongste broer begin juni 2010 door de politie gearresteerd werd in de veronderstelling dat hij het was en diezelfde dag nog vrijgelaten werd, en dat zijn schoonbroer N.T., over wie hij verschillende keren ondervraagd werd, op 23 januari 2011 in Moskou verdwenen is en zijn zus naar aanleiding hiervan verschillende autoriteiten heeft bezocht en ook een mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoeker er niet in geslaagd is de Belgische asielinstanties zijn binnenlands Russisch paspoort voor te leggen, dat zijn verklaringen omtrent het moment waarop hij dit paspoort zou vernietigd hebben niet rijmen en dat zijn uitleg aangaande de neergelegde kopie van een aantal pagina's uit twee verschillende binnenlandse Russische paspoorten niet aannemelijk is. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker onaannemelijk vaag blijft met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van zijn asielrelaas. Er wordt verzoeker ook een gebrek aan interesse in het verdere verloop van de door hem aangehaalde problemen verweten. Verzoekers uitleg aangaande zijn reisroute wordt als weinig aannemelijk bestempeld. Tot slot wordt er een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die hij ontvangen heeft.

2.5. In zoverre verzoeker opmerkt dat in de bestreden beslissing wordt vermeldt dat “ook al Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4,§2c) van de Vreemdelingenwet”, mist zijn betoog feitelijke grondslag. Immers, in de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over (de situatie in) Tsjetsjenië. De Raad ziet ook

niet in waarom het Commissariaat-generaal, zoals verzoeker oppert, rekening had moeten houden met de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, nu laatstgenoemde afkomstig is uit en alle ingeroepen problemen zich situeren in Kabardino-Balkarië. Ook de rest van het verzoekschrift, waarin wordt verwezen naar en geciteerd uit verschillende algemene rapporten, is volledig toegespitst is op de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. De verschillende argumenten die in dit verband worden aangehaald, doen echter geheel niet ter zake. Immers, zoals zonet werd opgemerkt, is verzoeker afkomstig uit Kabardino-Balkarië en situeren al de door hem ingeroepen problemen zich aldaar.

2.6. Ter terechtzitting van 9 juni 2011 merkte verzoeker op dat het verzoekschrift te algemeen is en hij maakte van zijn mogelijkheid om mondelinge toelichting te verschaffen gebruik om de stukken die op 8 juni 2011 per faxbericht aan de Raad werden overgemaakt kort toe te lichten. Verzoeker, die verklaarde dat deze stukken betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, ging bij zijn betoog ter terechtzitting niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Om die reden blijven de motieven van de bestreden beslissing gehandhaafd en worden zij beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.7. Met betrekking tot de door verzoeker per faxbericht d.d. 8 juni 2011 verstuurde stukkenbundel merkt de Raad op dat deze 17 documenten bevat, waarvan er 10 reeds eerder aan de asielinstanties werden voorgelegd (stuk 21, Documenten). De 7 (kopieën van) documenten die nog niet eerder aan de Belgische asielinstanties werden voorgelegd betreffen (kopieën van) de geboorteakte van verzoekers zus, een brief van 3 april 2011 van verzoekers zus, gericht aan een zekere D.A., waarin ze schrijft over en hulp vraagt met betrekking tot de verdwijning van haar echtgenoot D.N.D., de huwelijksakte van verzoekers zus met D.N.D., een brief van schoonbroer D.N.D. van 30 oktober 2010, gericht aan het Parket waarin deze het extreme politieel geweld aanklaagt en om bescherming vraagt, een rechterlijke beslissing van 26 februari 2011 aangaande de ontvoering van verzoekers voornoemde schoonbroer, waarin enkele gerechtelijke maatregelen worden getroffen, een brief d.d. 16 juni 2008 van het Ministerie van Volksgezondheid van de Republiek Kabardino-Balkarië waarin wordt gemeld dat er op 5 juni 2008 op het adres van het Parket een dringende medische interventie gevraagd is geweest, en de gedeeltelijke Franse vertaling van een medisch attest van 7 juni 2008 van de analyse van een scan van verzoekers moeder. De Raad stelt vast dat deze stukken allen betrekking hebben op de situatie en de problemen van verzoekers zus, schoonbroer en moeder. Zij hebben echter geen enkele betrekking op en verwijzen nergens naar verzoekers persoonlijke situatie. Over verzoeker, noch over de problemen die verzoeker zelf zou hebben gekend, wordt in de documenten met geen enkel woord gerept. Aldus blijft de vaststelling van het Commissariaat-generaal gehandhaafd die ook in de bestreden beslissing is opgenomen dat verzoeker de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorlegt van de concrete problemen die hij in de periode kort voor zijn vertrek uit Kabardino-Balkarië gekend zou hebben waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

2.8. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de beslissing op onzorgvuldige of onredelijke wijze tewerk zou zijn gegaan. De door verzoeker per faxbericht van 8 juni 2011 neergelegde documenten doen geen afbreuk aan deze conclusie. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op

28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN